

821.161.2
Г15

ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ...

КЕЙТ ГАЛЄО

Москва ніколи не могла пробачити
Києву його Величі та Незалежності.
І завжди діяла підло та підступно.

С1208569

МІШЕНЬ АНТИХРИСТА

ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ ДЕТЕКТИВ

Засновано на реальних подіях

ГЛАВА 12

На сході вже вставало сонце. День обіцяв бути ясным і теплим. Приємний бонус посеред сірої й дощової другої половини жовтня. Старенький мілицейський жигуль віз утомлених оперів у Київ. Люди Князя на трьох однакових «п'ятірках» БМВ вивезли їх із міста, пересвідчилися, що Карасівці не пустяться наздоганяти, і повернули назад. Уже наближалися до Броварів. Олег кермував, Вадим куняв. Раптом прокинувся з зойком. Оглянувся навкруги, перевів подих.

Ти як? — на автоматі поцікавився Олег. Насправді йому це було геть байдуже.

Значно краще, ніж лежати в калюжі власних мізків, як це й було б, аби твої друзі хоча б на мить забарились.

Вони мені не друзі.

Але й не вороги, — у голосі Вадима чувся сарказм.

Ти чимось невдоволений? — Олега починала дратувати ця розмова.

Та ні... дивно просто — бандити ментів від смерті рятують.

У житті ще й не таке буває. Але давай краще про справи. Вже як «Отче наш» зрозуміло, що гадина ця пов'язана з «Білим братством». Питання — як нам до цього нелюда дістатися без санкції?

Є варіант один, — Вадим почухав неголену щоку. — Якщо санкції не дають, можна принаймні більше дізнатися про цю секту прямо зсередини.

Це ж як? Самим прикинутися сектантами?

Ні... послухай — у маминої подруги кілька місяців тому син у секту втік. Шукали його всюди, але марно. Там така конспірація — ого-го! Хати часто міняють, служба безпеки своя — наче в шпигунській мережі. Але якось той Ігор пришелелепуватий сам додому заявився зі словами: нема мені там більше чого робити, бо мою кохану Ланусю Янгол до себе на небо забрав.

Олег хвилину помовчав, про щось міркуючи, а потім раптом спитав:

Лануся, Лана... цікаво, це ж від якого повного імені похідне?...

А бог його розбере тих жінок — наші Галі раптом Галами поставали, Люди — Мілами, Ані — Анітами. Он у мене дружина завжди Оксаною була. А тиждень тому приходить і каже: віднині зви мене Ксенією. Не хочу більше бути Оксаною — це прозаїчно дуже.

Правильно міркуєш, та дівчина могла називати себе романтично Ланою. А батьки звали її просто Светою. Тобто вона насправді — Світлана. Наша Світлана Богданович. Перша жертва душителя.

Йо-майо, — Вадим стукнув себе по лобі. — А в мене навіть думки такої не виникло, коли я цю історію про «Янгола» почув. Ну ти даєш, Піроцький.

І де він зараз? Ігор твій? — Олег ніби й не чув Вадима.

Мама казала, що в психлікарню на Фрунзе батьки його поклали. То, може, давай туди? Раптом щось корисне нам той Ігорьок розповість.

Прізвище його яке?

Савчук. Ігор Савчук.

Скільки років?

20-22 десь.

В'їхали в Київ. Олег пригальмував біля метро «Піонерська».

Давай на вихід. На метро додому, дружину заспокой. А ближче до обіду чекатиму в управі.

Так я з тобою до лікарні.

Виходь — це наказ.

Вадим мовчки вийшов. І не обертаючись рушив у бік метро. Його дедалі більше дратував цей Піроцький. Бачте — начальник великий. Бухає, з бандюками товаришує, і все йому — як із гусака вода. І чого тільки Гнатюк з ним носиться, мов із писаною торбою!

Олег утомлено потягнувся. Боліли спина й забита вночі голова. Витягнув із кишені пляшечку з пігулками. Дістав і проковтнув одразу три. Подивився у дзеркало, від побаченого одразу згадалося легендарне кіношне «Ну і рожа у тебе, Шарапов». Завів свій драндулет і поїхав за відомою на весь Київ адресою — Фрунзе, 103.

Велика лікарняна палата, куди Олега провела завідувачка відділенням, нагадувала ігрову кімнату в дитсадку. Буйних сюди не пускали, а отже все виглядало мирно, спокійно й навіть ідилічно. Удягнені в однакові смугасті піжами пацієнти під наглядом молодої лікарки та двох санітарів розважалися й водночас проходили курс терапії. Двоє чоловіків грали в шахи. Троє жіночок у кутку тихенько співали на різні голоси, ще один літній чоловік ліпив великого різнокольорового зайця з пластиліну. Завідувачка вказала Олегові на молодого парубка, що сидів за столом біля вікна і щось зосереджено малював олівцем в альбомі.

Тільки, будь-ласка, капітане, недовго, щоб він не перевтомився. І не бентежте його — стан ще нестабільний.

Олег подякував лікарці й підійшов до хлопця.

Можна присісти?

Ігор прискіпливим довгим поглядом художника оглянув Олега.

Я вас зараз намалюю. Сідайте. От сюди, до вікна.

Ігор піднявся й розвернув другий стілець так, щоб сонце висвітило обличчя нового знайомого. Олег слухняно сів, повернув голову, як велів йому митець, і зазмер, ненав'язливо слідкуючи поглядом за Ігорем. Той повністю поринув у роботу, не помічаючи нічого довкола. Навіть язика вистромив. Відволікався від роботи лише для того, аби олівця підточити.

Ви — як дарунок! Тут нема кого малювати, всі якісь... нецікаві. А у вас обличчя наче саме на полотно проситься. Нервово, мужнє, красиве одним словом. Янгол теж красивим був, — Ігор підняв очі від роботи й замислено подивився у вікно. В його очах промайнув смуток.

Який Янгол? Хіба ми можемо їх побачити? Де ти його зустрічав? — дуже обережно запитав Олег.

Янгол був у «Братстві». Він Ланусю мою з собою на небо забрав. Вона в нього закохалася, а мене розлюбила. То й зрозуміло — янгол такий красивий!

А ти з ним добре знайомий був?

Ні, він із нами не знайомився... Він тільки Ланусю мою вподобав і на небо забрав. А я його випадково побачив. Він у капюшоні був, а вітер подував — і капюшон злетів. Я його побачив і запам'ятав. Я ж художник, пам'ятає на обличчя...

А повне ім'я у твоєї Лани — Світлана?

Так, Світлана, але вона не любила, коли її батьки Светою звали, от і вигнала собі ім'я Лана.

А як у секті опинилася, вона розповідала тобі?

Казала, що батько в неї суворий був, ніби вона хотіла актрисою стати, а він змусив на інженера йти вчитися — мрію її забрав. Вона мучилася, але батька не послухатися боялась. А мама мовчала, теж тата боялась. А якось зустрілись їй добрі люди — привели до Бога істинного. Там ми й зустрілись з Ланусею. А тепер вона з Янголом на небі.

А прізвище своє Лана тобі колись називала?
Богданович вона.

Перед очима Олега одразу з'явилося знівечене дівоче тіло з фотокартки, що лежала зараз у дерматиновій теці на його колінах, поміж фотокарток інших жертв маньяка. Її знайшла в Ботанічному саду парочка закоханих. «Щасливий цей блаженний, що він нічого не відає...» — перефразував Конфуція Олег. Справою спершу зайнялися районні менти. Ніхто тоді не думав, що дівчина стане першою ластівкою в серії страшних убивств. Жертв знаходили по різних київських районах. Об'єднати їх в одну справу — то була ідея Піроцького. Випадково дізнавшись про те, що їх уже троє, він на поліг, аби справи об'єднали й передали його опергрупі. Він же простежив зв'язок жертв із сектою. В матеріалах по Світлані він знайшов записку, яку слідчому віддали батьки тоді ще просто зниклої безвісти дівчини. Свєта-Лана лишила її, втікаючи з дому. Дівчина писала, що знайшла Бога. Надалі теж знаходилися свідчення того, що всіх дівчат було вбито, коли вони потрапляли до секти.

Раптом його осяяло — а може, Світлана й не першою ластівкою була? Може, той Звір і раніше вбивав, просто або тіла досі не знайдені, або зв'язок не встановлений. Треба обов'язково в архіві поколупатися добряче, рап-

том у старих справах щось схоже знайдеться, — подумки поставив собі завдання Олег.

Його роздуми перервав Ігор. Він із радісним вигуком «Опа!» розвернув альбом до Олега. — Ну як вам? — На Піроцького дивилося знайоме обличчя. Не те, щоб дзеркальна схожість, але Піроцький себе впізнавав. А отже і його можна буде впізнати. Нарешті ось вона, справжня зачіпка

Дуже гарно, ти справжній майстер. А скажи, ти можеш так само намалювати Янгола, — Олег намагався не видати голосом хвилювання.

Авжеж. Простіше простого — я його добре запам'ятав. У нього ж Лануса моя закохалася, — Ігор замислився, пригадуючи, і почав малювати. Олег, затамувавши подих, стежив за рухами руки з олівцем. Ось на папері з'явився обрис обличчя, вилиці, підборіддя, начерк носа.

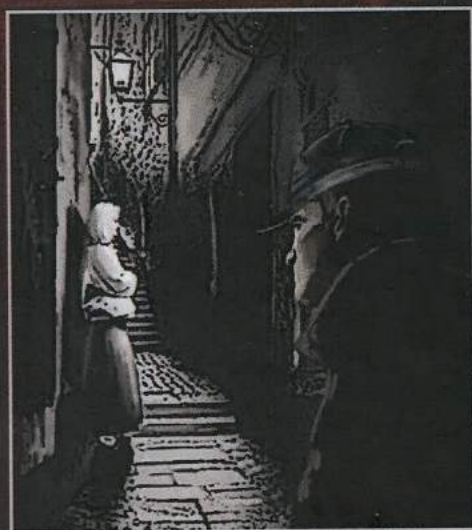
Ну, давай, давай, пригадуй, — подумки закликав Олег художника.

Раптом сталося щось незрозуміле й непрогнозоване. Ігор підхопився, миттю опинився з ногами на столі. В обличчі хлопця відбулася різюча зміна. Воно стало буряково-червоним, жили на шиї та скронях посиніли, очі наче вивалилися з орбіт, а з рота потекла біла піна

Скоро кара Божа рухне на цей гріховний невинуваний світ... — голосно вигукнув Ігор і зареготав. Олег краєм ока побачив, як до них уже бігли санітари. — Наближається день Страшного суду! Хто не відмовиться від скверни, загине в очах істинного бога! — Помітивши наближення санітарів, Ігор вправно перескочив на сусідній стіл і перш ніж кремезні чоловіки в білих халатах встигли дістатися його, з розмаху засадив добре заточений олівець собі в ліве око.

Початок 90-тих, перші роки Незалежності України. Київ заповнили дивні люди в білому. Вони всюди, всюди розповідають про пришествя нового Бога і неминучий, швидкий кінець світу. Начебто просто чергова секта. Але Біле братство покликане поховати не лише свою паству, а й усю країну.

Адже очільники секти служать не богу, а російському КДБ.

На тлі цих подій у Києві діє невловимий маніяк, який ґвалтує та вбиває молодих жінок. Його сліди ведуть у секту. Київський міліціонер Олег Піроцький намагається вислідити і знешкодити Звіра.

САМІТ-КНИГА
із книгою — по життю!

9 789669 864970 >